

נדב ליניאל ללכוד את המעוף

מערכה שלישית, מטדור

הייתי כבר חבול ומטשטש מאור
כששתיקתך האחרונה נצבה מולי
כבר אדם, אטום, כבר.
הייתי שור אלים, אדם
שדם שכור שועט בעורקיו.

סונטה כ"ה

"כְּשִׁישִׁיָּה תְהִי, עִם עָרֵב, מוֹל הָאֶח" ...
פייר דה-רונסאר

ולא שמעתי איך מתוך נדן,
כמו תרועת אוהד מתוך קהל,
נשלף העצב המחליד
ולא ראיתי איך מבעד כסות השקט
ננעצת הפלדה עד הנצב.

אהוב שלי, רונסאר, תמיד אתה הוגה
בשעתיד לבוא — בזקנתי הנמה,
כמו עבר, בגוף. איני שואלת למה
זה במותי תדרש. הרי אתה שוגה:

אנחנו עוד תמימים, גומעים כתינוקות
את כל חלב האור מתוך פטמת השמש
ואבן ההווה נשחקת עוד מאמש
כשחול הזמן לוטש ידניו הרכות

בנסיונות השוא ללכוד את המעוף
של גחלילית הליל ברשת דגים.
הפסק לכתב, רונסאר, ובשדה נקטף

את פרח העכשו שיתושים חגים
סביבו, מעבריו, כמו בוכבי הלכת
נטש הכל ובוא, כבר עוד מעט שלכת.